

Василь Власюк,

учитель української мови і літератури, зарубіжної літератури, учитель-методист, Перемишльська гімназія Улашанівської сільської ради Шепетівського району Хмельницької області

Жива поезія душі

Інтерв'ю Василя Власюка з письменницею Галиною Британ

УДК 821.09.161.2»19/20»(092)(047.53)

<https://doi.org/10.33989/3083-6387.2025.4.340483>

Галина Британ (Вітів) народилася 12.11.1982 року в селі Стрілки Самбірського району Львівської області. Закінчила Стрілківську середню школу. Навчалася в Самбірському педагогічному коледжі імені Івана Филипчика, спеціальність учитель молодших класів та іноземної мови. Навчалась в Тернопільському національному педагогічному університеті імені Володимира Гнатюка. Писати вірші почала з 6 років.

Друкувалась у дитячих журналах «Тарасик», «Колобочок», у літературній газеті «Дебют», у збірках дитячих казок. На своїй поетичній сторінці у фейсбук <https://www.facebook.com/galynabrytan> читає авторські поезії та спілкується з читачами. Має особистий сайт «Жива поезія душі», де публікує власні твори. Пише пісні, співпрацюючи з українськими виконавцями та композиторами.

2017 р. за фінансової підтримки української діаспори в місті Веллінгтон у Новій Зеландії було видано першу збірку поезій Галини Британ «Бути людиною».

Далі вийшли друком: друга збірка її поезій «Без обгортки» (2018 р.), третя збірка поезій та прози «Подорожні» (2019 р.), четверта збірка поезій «Світає» (2022 р.). П'ята книга — Християнсько-філософський, частково автобіографічний роман, із вплетенням поезій «Двадцять вісім снів Софії» — побачила світ 2025 р.

Галина працювала керівником гуртка образотворчого мистецтва «Світанок» у Львівському БДЮТ, потім — сценаристом на дитячих YouTube каналах «З любов'ю до дітей», «Малдіви. Фабрика пісень» та «Стефанічка». Написала понад 1000 дитячих пісень, руханок, лічилок для українських дитячих YouTube каналів. Зараз працює віддалено, пише пісні, поезії, прозу, дитячі твори та сценарії на замовлення.

Посіла перше місце в літературному конкурсі «Відродження поезії 2018» у номінації «Скрижали душі» поезії. Є членом Всеукраїнського об'єднання «Письменники Бойківщини». Є дипломантом конкурсу «Коронація слова» 2020 р. у номінації «Пісенна лірика» — спецвідзнака «Міжнародний вибір». Проживає в м. Бориславі Львівської області.

Василь Власюк. Ваша збірка «Світає» з'явилася у 2022 році — у час, коли для багатьох українців світло здавалося такою далекою і майже недосяжною мрією. Що саме світало у Вашій душі тоді, у ті найскладніші дні, і які маленькі чи великі промінчики надії Ви бачите тепер, коли дивитеся у наше спільне українське майбутнє?

Галина Британ. Ми всі розуміємо, що після найтемнішої ночі наступає світанок. Тому під час повномасштабного вторгнення московії, коли всі ми були в темряві страху і болю, мені так хотілося подарувати людям надію, сказавши своєю книгою, що світанок зовсім близько, ми вистоїмо, ми переможемо. І зараз я впевнена, що Україна переможе і буде державою, яка розвивається і процвітає.

Василь Власюк. Ви народилися у серці Бойківщини — краю, що дихає давніми легендами, глибокими традиціями та неймовірною природою. Як цей особливий дух Карпат, його величні гори, щирі люди, можливо, навіть той неповторний говір, відгукується у Ваших поезіях та прозі? Чи є у вас якесь особливе місце, яке «говорить» до Вас найголосніше, надихаючи на творчість?

Галина Британ. Гадаю, в якому б куточку України я не народилася, енергетика нашої землі, людей, сила світла в очах людей завжди надихали б мене творити. Звісно, своєрідний говір присутній і в моїх творах, це частина моєї свідомості, моє бачення світу формувалося саме тут, тому душа розмовляє саме так. Особливе місце — там, де найдорожчі мої люди. Там, де мій син, мій коханий, мої батьки... Бо місце сили на землі саме там, де моя душа, а вона поруч з рідними.

Василь Власюк. Ви якось написали дуже проникливі слова: «Бути людиною — це більше, ніж просто дихати». Що для Вас, пані Галино, означає «бути людиною» саме тепер, у наш бурхливий і викликовий час, коли світ так стрімко змінюється, а випробування вимагають особливої сили духу?

Галина Британ. Бути людиною — це особлива наука, яку ми осягаємо все життя. Це найважча наука, бо опановуючи її, ми боремося із власною гординою, своїми, іноді сфальшованими, пустими мріями, хибними переконаннями, марними ілюзіями, тому ця боротьба тривала і виснажлива. Та тільки тоді, коли ми переможемо в цій боротьбі, можемо називати себе людьми.

Василь Власюк. У Ваших творах так явно відчувається глибокий зв'язок із душею, із внутрішнім світом. Чи є у Вас якийсь особливий, можливо, лише Ваш ритуал, або чарівне місце, де ви можете чути свою душу найчіткіше, звідки черпаєте ту проникливу енергію для такої дивовижної творчості?

Галина Британ. Моя душа звучить найгучніше, коли серце спокійне, коли рідні люди щасливі, тоді

я можу поринути в світ думок, тоді я дозволяю собі слухати її голос... І немає значення, де я перебуваю, бо кожне місце — пусте без людей, люди наповнюють будь-яке місце силою, енергетикою світла, тиші... Саме люди формують місце, роблять його незабутнім. Тобто для когось старе дерево біля маленької висохлої ріки, де все поросло високою травою, здається незручним і непривабливим, а хтось саме тут почує найсильніший голос своєї душі, бо тут залишилися спогади душі, які тривожать і наповнюють серце спокоєм. А, як я вже казала, коли серце у спокої, — розмовляє душа...

Василь Власюк. Ви свого часу були вчителем молодших класів, а потім писали сценарії для дитячого YouTube-каналу. Як цей неоціненний досвід спілкування з дітьми, їхня неймовірна безпосередність і чистота вплинули на Ваше особисте бачення світу і, можливо, навіть на те, як Ви пишете для дорослих читачів?

Галина Британ. Звісно, спілкування з дітьми впливає на кожного з нас. Діти — вчителі. Вони вчать нас щирості, простоти, доброти, вчать бути собою та бачити диво в дрібницях... Це неоціненний досвід. Він ще більш сповнився, коли я стала мамою. Коли жінка виношує в собі життя, а потім бачить, як дитя росте, змінюється, проходить всі етапи дорослішання з ним. Це неймовірно важлива наука, яку має в житті відчути і пройти людина, — знову стати дитиною, разом зі своєю дитиною піти до школи, відчути той цікавий підлітковий період, і разом знову подорослішати. Кожна така мить залишає в душі слід, наповнює її неповторним сльозом, мелодіями, які потім акумулюються в творчість...

Василь Власюк. Ви почали писати вірші ще у 6 років. Чи могли б Ви пригадати той перший, справді «осаяний» момент, коли ви відчули, що слово для Вас — це не просто засіб спілкування, а щось набагато більше, чарівний інструмент для творення? Що це був за віршик або яка думка тоді осяяла вашу дитячу свідомість?

Галина Британ. Я ще була маленькою дитиною і точно не пригадаю цього моменту, але відколи пам'ятаю себе, оця музика душі — поезія — жила в мені. Це те, без чого я себе не уявляю. Пам'ятаю себе, як ходила подвір'ям і римувала, підспівуючи про курчаток, гусенят, пташок, про любов до мами, тата, сестричок і т. д. Що це поезія, я зрозуміла, коли пішла до школи. Мама була моєю першою вчителькою і дала мені зрозуміти, що це саме вірші, що таке поезія. Мама завжди підтримувала мене у моїй творчості.

Василь Власюк. Пані Галино! Ваші твори часто так щиро й відверто торкаються *гострих соціальних тем і проблем*. Чи є якась конкретна подія, несправедливість у нашому світі, яка болить вам найбільше і спонукає хапатися за перо, щоб висловити свій біль чи свій заклик?

Творчий портрет

Галина Британ. Взагалі я вважаю, що все, що дано людям, — це інструменти, завдяки яким ми маємо служити людям та Богу. Кожен з нас має якийсь інструмент. У мене — це слово, поетичне і не тільки. Я довго не публікувала на загальний свій поезій, бо вважала, що це не має цінності та сили. Найбільше я не люблю пустослів'я. Але коли в якийсь момент після сповіді я, розмовляючи з Богом, спитала — що мені робити далі, куди йти? — відчула, як швидко і невинно почала литись поезія, потім одразу з'явилися думки про відеопоезії, в голові крутилися мелодії. І я почала розуміти, яку силу має слово. Завдяки поезії я можу торкатися людської душі дуже глибоко і сіяти в ній світло... В світі завжди тривала і триває боротьба добра зі злом, і кожна людина, яка має від Бога дарунок творити, має стати воїном, який діятиме так, як хоче Бог. Тому я слухаю душу, через неї до нас говорить Господь. І всі теми, які я порушую у своїх поезіях, — це те, що мало і має бути сказано...

Василь Власюк. «Коронація слова» відзначила Вашу пісенну лірику — це так зворушливо. Як Ви вважаєте, чи є якась поезія, що ніби «співає» сама по собі, навіть ще до того, як її покладуть на музику? І чи є у Вас якісь улюблені слова, що, на Вашу думку, найкраще звучать саме у піснях, торкаючись серця?

Галина Британ. Скажу чесно, я не дуже люблю брати участь у конкурсах, в принципі нікуди не надсилаю свої поезії. Але «Коронація слова» була моєю улюбленою телепередачею в дитинстві. Пам'ятаю себе, маленьку, років мені було 9 чи 10, я сиджу і дивлюся нагородження коронації, переможців номінації «Романи та кіносценарії». Я тоді так раділа за переможців, вони мені здавались якимись нереальними. І сама «Коронація слова» видавалась якоюсь космічною... Тому в 2020 році, коли одна, дорога мені людина, сказала, що там є категорія «поезія» і попросила взяти участь, я вирішила, що зроблю це, просто з цікавості, як данину собі маленькій... І коли отримала нагороду, розцінила це як знак від Бога, що я йду в правильному напрямку. Дякую Богу за ВСЕ та всю славу віддаю Йому!

Василь Власюк. У вашому творчому доробку є як глибока поезія, так і прониклива проза. Що з них дає Вам змогу висловитися повніше, розкрити свою думку найглибше? Чи відчуваєте Ви різницю у своїх емоціях, у відчуттях, коли пишете вірші, а коли — прозові твори?

Галина Британ. Поезія — це блискавичний виплиск емоцій, а проза — це спокійний розмірений монолог душі, який іноді довго визріває і потім проситься на папір.

Василь Власюк. Якби Ваші книги могли «розмовляти» з читачами, чи могли б Ви уявити, яке найважливіше, найщиріше послання Ви хотіли б донести з їхньою допомогою до кожного, хто бере книжку до

рук? Що Ви бажали б, щоб ваші твори залишили в душі кожного?

Галина Британ. Я думаю, вони б сказали: «Глянь на себе, на своє життя, у тебе є все? А що саме для тебе — все? Ти вмієш казати «люблю», вмієш любити? Що ти зробив для Бога і людей? Куди йдеш: до світла чи бредеш у темряву?» Я хотіла б, щоб мої книги навчили людей любити... Це те, чого нас вчить Господь.

Василь Власюк. Якби ви могли відправити маленьке повідомлення собі 10-річній, тій дівчинці, яка тільки-но починає писати свої перші вірші, що ви їй сказали б? Це була б найцінніша порада, ніжне застереження чи просто слова підтримки, які б її надихнули?

Галина Британ. Порадила б слухати душу, не робити поспішних висновків і не так сильно критикувати себе...

Василь Власюк. І на завершення нашої такої теплої розмови, що б ви хотіли сказати своїм читачам? Яке найщиріше послання, найглибшу думку чи найсвітліше почуття ви хотіли б, щоб вони забрали з собою після того, як познайомляться з Вашою дивовижною творчістю?

Галина Британ. Читачам хочу побажати спокою в серці, бо тільки коли ми маємо спокійне серце, можемо бути щасливі. Слухайте душу, прислухайтесь до неї. Також прислухайтесь до тих, хто поруч, бо Господь часто діє через подорожніх людей... Для когось ви є найбільшим щастям, тому світліть, бо ваше світло наповнює чийсь темряву і підіймає того, хто впав... Добра всім та Божого благословення!

Любіть людей, любіть тепло у них,
Без користі, без вигоди, без зиску,
Без докорів і сумнівів пустих,
Не прагнучи оманливого блиску...
Ви не вдягали їхнього взуття,
І не ступали по чужих дорогах,
Не знаєте, як ранило життя
Їх душі... Чи вціліли ноги...
Чи кровоточать їхні мозолі?..
Чи крила пошматовані грозою?..
Чи їхні почуття, як журавлі,
Здійнялися, лишивши за собою
Пожовкле листя, згорнуте в туман,
І пустоту?.. Так, вам цього не знати...
Любіть, бо лиш любов, як океан —
Наповнить їх бажанням знов літати...

Контакти авторки:

Facebook — <https://www.facebook.com/galynabrytan>

Instagram — <https://www.instagram.com/galynabrytan>

Youtube — <https://www.youtube.com/galynabrytan>

Tiktok — <https://www.tiktok.com/@brytangalyna>

Сайт — <http://galynabrytan.lviv.ua>